

[Inge Krøgh.]

der er hængelåse for de små huse og store skilte som f. eks.: „Dette tilhører John“; der er altså ikke adgang for andre.

Men som sagt er folk meget venlige. Der var en dag, jeg kom ind i et af de små huse, der ligger på det område, der blev besat senere end den egentlige kaserne. Da jeg kom ind ad døren, ville jeg trække mig tilbage, men jeg blev anmodet om at komme længere frem. Der lå tre mennesker i en seng, en 30-årig mand og en ca. 20-årig kvinde og et 12-årigt barn. De syntes, det var ganske naturligt.

Der er mange hunde derude, og de er meget fredsommelige, men der er dog nogle af hundene, der er noget bidske, og det er omkring børnehuset Algar. Jeg har aldrig været derinde og heller ikke i Multimediehuset, som det også blev nævnt at man ikke kunne komme ind i. Jeg er derfor ude af stand til at sige, at der er dette venlige miljø, som hr. Kjeld Olesen omtalte. Jeg har altså ikke været der, men jeg tvivler dog på det. Jeg kan tænke mig, det må være frygteligt for forældre at vide, at deres børn er derinde. Det er klart, der kan være problemer mellem børn og forældre, men så må det være børneværnets opgave at søge at løse disse problemer, altså forældre og børn imellem.

Der har været talt meget om, at der sker stofforhandlinger. Jeg kan i hvert fald sige, at der sker meget forhandling af hash, det har jeg set adskillige gange derude. En dag, lige da jeg kom indenfor, blev jeg spurgt, om jeg ville købe hash. Det sagde jeg nej til. Jeg blev så inviteret indenfor, og vi sad vel en halv times tid og talte meget hyggeligt sammen, men i den tid, jeg sad der, kom der adskillige fra byen, der købte hash.

Der har været talt meget om aktiviteterne derude, og jeg har ledt meget efter dem, men det har været vanskeligt at finde dem. Der var en aften, da jeg kom ind i en værkstedsbygning, hvor man forarbejdede lædervarer. Nu var det om aftenen, så man var altså ikke i arbejde. Ved siden af sad

den såkaldte sociale gruppe, der skulle hjælpe beboerne; de sad sammen med beboerne og røg hash. Jeg talte med dem om forskellige ting, og de indrømmede da, at der var våben i Christiania, og man ville gøre, hvad man kunne for at forhindre politiet i at arbejde derude. En tid efter ville jeg se dette værksted igen, en dag jeg var derude. Da var det der ikke mere; der sad tre unge mænd, og der blev sagt, at socialrådgiveren var der ikke mere, var taget et andet sted hen; der var åbenbart ikke andre. Det lader altså ikke til, at det sociale arbejde er særlig velorganiseret. Der sad disse to, én sad ved et bord, hvor der stod noget vælling — fra dagen i forvejen så det ud til at være, der var dryppet lidt rødt stearin ned. Det var ikke til at komme i kontakt med ham. Jeg forsøgte at tale med ham, og jeg spurgte så: „Er du syg?“ Hvorefter han sagde: „Nej, jeg har bare røget hash.“ Den anden gik op og ned ad gulvet og talte med sig selv. Jeg spurgte, hvad han spekulerede på, og han sagde: „Jeg spekulerer på de positive og negative ting ved stoffer, og jeg føler mig fuldstændig som ædt op af stoffer.“

Det er mit indtryk, at der er mange svage derude, mange, som burde kunne hjælpes i vores samfund. Noget, jeg specielt tænker på, var en ung mand, jeg traf for nogen tid siden, han havde for et par år siden haft et kraniebrud og en medfølgende hjerneskade, så vidt jeg kunne se, og nu var han altså endt dér. Han havde fået tilpasningsvanskeligheder ude, men det skar mig i hjertet at se ham være dér uden den omsorg, han burde have.

Vi kan også sige, Christiania er en anklage imod vores samfund. Der må være noget galt i vores samfund, vores familierpolitik er ikke, som den burde være, vore institutioner er ikke, som de burde være, hverken statshospitaler eller de ungdomshjem eller børnehjem, der nødvendigvis må være i et samfund; vi er ikke dygtige nok. Dér er en meget stor udfordring til os.

Som sagt: vi mener, Christiania bør aftrappes, og vi mener også, at dette, at nogle